

Nagyapám juhász volt. Ő minden juhot szeretett, én mint kisgyerek, csak a Bertát szerettem, mert rajta lovagolhattam. Meg a kisbárányokat szerettem. Majd' megszakadt a szívem, amikor a nagyapám egy kisbárányt a nyakában hozott haza a legelőről, mert vérzett a lába. Talán csak mára értettem meg, hogyan lehet valakinek a gondja egy egész nyáj, és egy egész nyájnak a sorsa.

1) Az elfogult Pásztor

Kívülről nagyon elfogult ez a pásztor. Magát kizárólagos jó pásztornak tartja, mindenki mást tolvajnak és rablónak. A nyáját pedig a legjobbnak, amelyért akár az életét is odaadja.

Gondolom, minden pásztor ilyen. Csakhogy ki dönti el, hogy a világpiacon melyik juhász és melyik juhakol az egyetlen és a legjobb?! Minden szektavezér vagy vallásalapító úgy gondolja, hogy csak övé az igazság, és az ő akla az egyedül üdvözítő. Ezért is akarja mindegyik a maga aklába terelni minden embert, aki csak él és mozog.

2) A jó Pásztor

Aki embert mond, az a tévedés lehetőségét is mondja. Tudja, hogy nincs tévedhetetlen ember. A tévedés joga emberi szabadságjog – ami nem jelenti azt, hogy ezzel az adottsággal együtt ne találhatná meg az ember azt a bizonyosságot, hogy az igazság megismerhető, egy út járható és boldogító.

Számunkra nem bigott szöveg, hogy Jézus az „Út, Igazság és Élet”! Mert történelmi összehasonlításban is a népek pásztora, vezérei vagy mind az igazságtalanságnak, vagy jobb esetben az igazságosságnak és főleg az igazságosztásnak a megszállottjai voltak, béresek és bérencek, a hatalomnak, az elnyomásnak és erőszaknak az emberei.

Tőlük lényegileg különbözik Jézus, aki az irgalom embere, a mindenkit szolgálni akaró és az életét is odaadó pásztor, és aki a szelíd bárányságra felesküdt nyáját akarta egybegyűjteni: egybeszeretni az emberiséget.

3) A hang és az ajtó

Ismét a nagyapám nyájához térek vissza. A bárányok tényleg ismerték a hangját, és szerintem ő álmából felriadva is tudta, hogy melyik báránya béget oly veszettül. Azt már én is tudtam kisgyerekként, hogy aki a karámba nem az ajtón keresztül, hanem a kerítést megbontva vagy a kerítésen átmászva megy be az akolba, az csak a tolvaj lehet és rabló.

Boldog lehet az az ember, aki olyan közösséget talál, ahol a „Jó pásztor” az eszmény, és ahol az egész nyáj arra a Jézusra figyel, aki valóban az életét adta a nyájáért. A farkasoktól, zsarnokoktól, tolvajoktól nem kell félni, de félni kell egymást és az egész nyájat, hogy az a Hangra figyeljen és a Hangot kövesse, Jézus, a jó Pásztor hangját – és hogy az Ajtón át járjon, és mindig hazataláljon! A meleg Akolba!

Mi maradjunk hűek ahhoz, aki azért jött, hogy „életünk legyen és bőségben legyen”!

Kovács László, Budapest

„Aki azonban az ajtón jut be, pásztora a juhoknak.” (Jn 10,2)

1. Hogyan használom az ajtókat?
2. Milyen kerülőutakat ismerek?
3. Kik bízhatják rám magukat bátran?

[Ange]